

Arrest

nr. 83 286 van 19 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT optreedt, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 22 maart 2008 en verklaarde zich op 31 maart 2008 voor een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 6 augustus 2008 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België opnieuw binnenkwam op 14 juni 2009, verklaarde zich op 15 juni 2009 voor een tweede maal vluchteling. Hij gaf echter geen gehoor aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 december 2009 waardoor een afstand van zijn asielaanvraag werd vastgesteld.

1.4. Verzoeker, die verklaart België na het indienen van zijn tweede asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, diende op 11 februari 2010 een derde asielaanvraag in.

1.5. Op 2 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De termijn om het grondgebied werd nadien enkele malen verlengd.

1.6. Op 15 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Herat in de gelijknamige provincie. U bent van Tadzjiekse origine en bezit de soennitische geloofsovertuiging. U baatte tot uw vlucht uit Afghanistan een winkel uit in de stad. In de maand djedi van het jaar 1386 (december 2007-januari 2008) diende ene A.(...) H.(...), een jongen uit de buurt, naar Kaboel te gaan voor een medische behandeling. Op de terugweg naar Herat werd hij door de Taliban gevangen genomen en uiteindelijk onthoofd. U was met uw familieleden aanwezig op de rouwplechtigheden waar tevens onderling gepraat werd over het barbaarse karakter van dergelijke aanslagen. Uw vader liet blijken dat hij dergelijke acties in strijd vond met de islam. Anderen gaven uw familie de schuld voor de aanwezigheid van de buitenlandse troepen in Afghanistan. De discussie escaleerde en op een gegeven moment werden vier vingers van de hand van uw broer afgehakt met een mes. Jullie brachten vervolgens uw broer naar het ziekenhuis in het gezelschap van enkele ouderlingen. Die ouderlingen zeiden dat het voor jullie niet veilig was er te blijven en daarom gingen jullie opnieuw huiswaarts. 's Avonds klopte iemand op de deur en uw vader ging vervolgens met deze persoon mee. Toen uw vader maar niet terugkeerde verwittigden jullie de politie. Diezelfde nacht werd het lichaam van uw vader teruggevonden. Na de begrafenis van uw vader waarschuwden ouderlingen u dat de daders ook uzelf en andere familieleden zouden blijven opjagen. Twintig dagen later werd uw oudste broer vermoord. Uw moeder diende daarna een klacht in bij de autoriteiten vanwege de moord op uw vader en broer. Samen met uw drie andere broers besloot u toen onder te duiken bij verwanten. Uw ouderlijke huis werd desalniettemin door onbekenden aangevallen waarbij men een been van uw moeder brak. De ouderlingen spoorden jullie toen aan om Afghanistan te verlaten. Toen u de grens met Iran overstak werden uw broers door de Iraanse politie opgepakt. U slaagde erin te vluchten.

U reisde verder naar Europa en verklaarde zich in België vluchteling op 1 april 2008. U werd echter gerepatrieerd naar Griekenland en vatte het plan op terug te keren naar uw regio van afkomst. In Nimruz werd u erop gewezen door uw schoonbroer dat het niet slim zou zijn terug te keren naar Herat.

U reisde opnieuw naar België en verklaarde zich een tweede maal vluchteling op 15 juni 2009. Er werd echter een afstand van asielaanvraag vastgesteld daar u geen gehoor gaf aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 december 2009.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 11 februari 2010. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: de kopieën van uw Taskara (Afghaanse identiteitskaart), de klachtenbrief van uw moeder en het antwoord hierop, de overlijdenskaarten van uw vader en broer, de uitnodigingen voor hun overlijdensceremonie en een usb-stick met foto's van uw familieleden.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de Vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. U maakte het immers niet aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u na uw repatriëring naar Griekenland het plan had opgevat terug te keren naar uw regio van herkomst. De man van uw tante wees u in Nimruz echter op het gevaar van die beslissing waarop u alsnog besloot terug te keren naar België (CGVS, pp. 15-16). Rekening houdend met de ernst van de door u geschetste asielmotieven mag het verbazen dat u het plan had opgevat u opnieuw in Herat te vestigen. U beweerde immers tezelfdertijd vermoord te worden in Herat. Dergelijke handelingen roepen vragen op over de ernst van uw asielmotieven. Verder

verklaarde u zich een tweede maal vluchteling op 15 juni 2009. U gaf echter binnen de vijftien dagen geen gevolg aan de oproep van de Dienst Vreemdelingzaken om u aan te bieden op 9 december 2009. Hierdoor werd een afstand van asiel vastgesteld. U verklaarde aan het CGVS dat u destijds ziek was maar de autoriteiten hieromtrent niet hebt ingelicht (CGVS, p. 15). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst van uw asielmotieven.

Wat er ook van zij, u maakte het niet aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden. Uw problemen ontstonden toen ene A.(...) H.(...), de zoon van een buurman genaamd H.(...) Z.(...), op weg naar Kaboel door de Taliban werd gekidnapt en uiteindelijk vermoord. Nadat jullie op de begrafenisceremonie jullie ongenoegen uitten over de manier van handelen van de Taliban kenden jullie ernstige problemen. Het CGVS stelde evenwel vast dat u zich erg op de vlakte hield aangaande de omstandigheden waarin A.(...) H.(...) om het leven kwam. Dit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Zo beweerde u dat hij naar Kaboel op weg was voor een medische behandeling. U wist echter niet waarom hij medische behandeling nodig had in Kaboel noch in welk ziekenhuis hij die behandeling zou krijgen (CGVS, pp. 8-9). U kon zelfs niet bevestigen of ontkennen of het al dan niet iets ernstigs betrof, wat bevreemdend is. Hij zou verder op de terugweg door de Taliban zijn gekidnapt, verklaarde u, omdat hij een bepaalde kaart op zak had. U bleek echter niet te weten welke kaart het betrof. U vermoedde een stemkaart of identiteitskaart maar u kon hierover geen uitsluitsel brengen (CGVS, p. 8). Evenmin was u ervan op de hoogte waar A.(...) H.(...) door de Taliban gekidnapt was (CGVS, p. 9). U wist zelfs niet of het dicht bij Kaboel dan wel nabij Herat was. Dat u over dergelijke zaken zo goed als geen kennis heeft mag verbazen gezien het belang hiervan. Wie van de Taliban hierachter zat wist u evenmin. U zou H.(...) Z.(...) hierover verder ook niets gevraagd hebben, wat merkwaardig is. Uw blote bewering dat het de Taliban betrof, is erg algemeen (CGVS, p. 9). Daar u en uw familieleden op een later tijdstip kritiek uitten op de acties van de Taliban mag het evenzeer verbazen dat u hierover geen concretere informatie bezit. Aangezien de moord op A.(...) H.(...) aan de basis lag van uw problemen mag het verwonderen dat u zich over die omstandigheden danig op de vlakte diende te houden. Zijn vader was immers een buur van u en bovendien waren u en uw familie aanwezig op A.(...) H.(...) begrafenisceremonie. Er was bovendien contact tussen A.(...) H.(...) en zijn familie in de dagen voor zijn dood (CGVS, p. 8). Dat u deze informatie ontbeert, is dan ook verwonderlijk te noemen en roept vragen op over het vervolg van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over datgene wat daarna volgde bleken niet consistent en geloofwaardig te zijn. Tijdens de ceremonie zouden de vingers van uw broer zijn afgehakt naar aanleiding van de discussie over de Taliban. Wie hiervoor verantwoordelijk was wist u echter niet toe te lichten (CGVS, p. 10). Nochtans wist een verwant van u, genaamd H.(...) A.(...) R.(...), hierover klaarblijkelijk meer. Hij zou jullie op de hoogte gebracht hebben dat jullie niet in leven gelaten zouden worden. Hoe hij hiervan op de hoogte was, maakte u echter op geen enkele manier duidelijk. Hij wist ook dat jullie in het ziekenhuis waar uw broer behandeld werd gevaar zouden lopen. Ook nu wist u niet te verduidelijken waarom hij die mening was toegedaan (CGVS, p. 11). Diezelfde A.(...) R.(...) wist u ook later te vertellen dat de mensen door wie u beweerde vervolgd te worden, geïrriteerd waren door het feit dat u hen in de overlijdenskaarten van uw familie als terroristen had bestempeld (CGVS, p. 14). Ook hieromtrent is het helemaal niet duidelijk hoe uw verwant aan die informatie kwam. Als u gevraagd werd dit toe te lichten, stelde u dat hij een ouderling was die veel wist maar jullie hierover niets vertelde (CGVS, p. 14). Dit is uiteraard uitermate vaag en roept verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder beweerde u dat uw vader diezelfde avond van de ceremonie door een onbekende werd meegenomen (CGVS, p. 11). U lichtte de politie enkele uren later in over zijn verdwijning en nog dezelfde avond werd het levensloze lichaam van uw vader teruggevonden. Uw verklaringen over de kidnapping en moord op uw vader bleken echter evenmin overtuigend. Het is vooreerst nogal merkwaardig te noemen dat de autoriteiten erin slaagden diezelfde avond het lichaam van uw vader terug te vinden zonder enig aanknopingspunt. U kende immers de identiteit niet van de persoon die uw vader meenam noch wist u waar ze heengingen (CGVS, p. 11). Toch zou de politie enkele uren later uw vader hebben teruggevonden. Die opeenvolging van gebeurtenissen is wel erg toevallig te noemen. Als u dan gevraagd werd hoe hij werd gevonden, suggereerde u dat een gewone burger misschien zijn lichaam had gevonden (CGVS, p. 13). Dat u zich hierover in dergelijke hypothetische bewoordingen moet uitlaten, is veelzeggend. Ook over de identiteit van de dader(s) bleken uw verklaringen erg vaag. Jullie verdenken ene S.(...) A.(...) van zowel de moord op uw vader als uw broer (CGVS, p. 12). Hij zou namelijk gezien geweest zijn in de steeg waar uw broer werd omgebracht. Uw verklaarde dat de politie u vertelde dat S.(...) A.(...) meerdere moorden op zijn geweten had. Hierover wist u echter niets te vertellen en u zou het de politie ook niet gevraagd hebben, wat bevreemdend te noemen is (CGVS, p. 13). Ook nu weer bleek dat uw verwant, H.(...) A.(...) R.(...), de man kende en informatie over hem bezat (CGVS, p. 12). Toch lichtte u die bewering helemaal niet toe en om uw

gebrek aan kennis te vergoelijken stelde u dat A.(...) R.(...) het jullie niet duidelijk vertelde, wat weinig overtuigend is (CGVS, p. 12). Het is erg merkwaardig te noemen dat een verwant van u informatie zou bezitten over de personen door wie u vreest vervolgd te worden, u bovendien ook waarschuwde voor die personen maar u het CGVS geen concrete informatie kon verschaffen over die personen noch over hun band met uw verwant A.(...) R.(...).

Ten slotte verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat ook de zoon en dochter van uw tante om het leven werden gebracht naar aanleiding van uw problemen (CGVS, p. 7). Er dient te worden opgemerkt dat u die gebeurtenissen niet vermeldde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde asielaanvraag. Als u hierop attent wordt gemaakt, stelde u dat ze u vroegen kort te antwoorden. Er werd u echter wel gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die tot uw vrees voor terugkeer geleid hebben (zie DVZ, vragenlijst 14 april 2011, vraag 5). Dat u dit niet nodig achtte te vermelden, roept vragen op over de geloofwaardigheid van uw stelling. Plots beweerde u verder toch niet zeker te zijn of die moorden gerelateerd zijn aan uw problemen (CGVS, p. 15). Ook die aanpassingen in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovengaanse elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De documenten die u voorlegt kunnen die beoordeling niet wijzigen. Wat uw papieren documenten betreft dient te worden opgemerkt dat het om kopieën gaat. De bewijswaarde hiervan is erg relatief. Ook de bewijswaarde van de foto's is erg relatief. De foto's kunnen immers eender waar genomen zijn en eender wie afbeelden. Aldus kan u de Vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatile karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de

provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker de volgende middelen op:

“4.1. eerste middel

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 11 februari 2010.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

- Plan om terug te keren vanuit Griekenland naar regio van herkomst

Verweerster meent dat het plan van verzoeker om vanuit Griekenland naar zijn regio van herkomst terug te keren, vragen zou oproepen over de ernst van de asielmotieven van verzoeker. Verzoeker was samen met zijn broers uit zijn land van herkomst gevlucht. Aan de grens van Iran werden zijn broers echter opgepakt en reisde verzoeker genoodzaakt alleen verder. In april 2008 kwam verzoeker aan in België, doch werd gerepatriëerd naar Griekenland. Verzoeker liep er verloren, wist niet waar naar toe te gaan, kreeg van de Griekse autoriteiten geen hulp. Verzoeker was radeloos en verlangde naar een vertrouwde omgeving, zijnde Afghanistan, Herat, zijn land en stad van afkomst. Verzoeker hoopte dat de storm, waarvoor hij zijn land was ontvlucht, was gaan liggen, dat de problemen van hemzelf en zijn familie op de achtergrond waren verdwenen en het risico dat hij liep vermoord te worden klein was geworden. De hoop van verzoeker werd al snel ingetoomd, toen de man van zijn tante hem er op wees dat het gevaar voor verzoeker, het risico vermoord te worden, nog steeds actueel en groot was. Dat de hoop die verzoeker koesterde om te kunnen terug te keren naar zijn land van herkomst vragen zou kunnen oproepen omtrent de ernst van zijn asielmotieven, slaat dan ook nergens op. Hoop doet leven en door de vele maanden van lange omzwervingen, zonder enig positief resultaat, zag verzoeker in deze hoop, een veilige terugkeer naar zijn thuisland, de enige strohalm. Toen de man van de tante van

verzoeker hem er op wees dat het gevaar nog steeds bestaande was, heeft verzoeker onmiddellijk beslist om zijn land opnieuw te verlaten.

- Afstand van asiel eind 2009

Verweerster haalt aan dat verzoeker op 15 juni 2009 een asielaanvraag heeft ingediend, doch geen gevolg heeft gegeven aan een oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor afstand van asiel werd vastgesteld. Deze vaststelling zou volgens verweerster een afbreuk doen aan de ernst van verzoekers asielmotieven. Uit deze vaststelling kan geenszins afgeleid worden dat de asielmotieven van verzoeker niet ernstig zouden zijn. Verzoeker heeft immers bij deze asielaanvraag onmiddellijk een beroep gedaan om zijn raadsvrouw, teneinde een repatriëring naar Griekenland te voorkomen (een schrijven van de raadsvrouw van verzoeker op 22 juni 2009). Dat verzoeker na deze vermeende afstand van asiel opnieuw asiel heeft aangevraagd op 11 februari 2010 en dat dienvolgens alle gerechtelijke procedures werden uitgeput teneinde een repatriëring Griekenland en van daaruit uitwijzing naar Afghanistan te voorkomen, tot een procedure bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toe, toont aan dat de asielmotieven van verzoeker wel degelijk ernstig zijn en dat de redenen die verzoeker opgeeft, wegens ziekte zich niet kunnen aanmelden hebben op 9 december 2009, heel waarschijnlijk is.

- Vermeende onvoldoende kennis over A. H.

Verweerster argumenteert dat verzoeker over te weinig informatie zou beschikken over de medische problemen van A. H. en de omstandigheden waarin hij vermoord werd door de Taliban. Verzoeker benadrukt dat A. H. op ongeveer 10 minuten stappen van bij hem thuis woonde, Verzoeker kende die jongen niet zo goed. Dat verzoeker A. H. niet goed kende en bij gevolg niet op de hoogte was van wat soort medische problemen hij had, doet geen afbreuk aan het logische gegeven dat verzoeker en zijn familie aanwezig waren op A. H.'s begrafenisceremonie. Bij begrafenissen is het immers zo dat iedereen uit de nabije omgeving langs komt om zijn medeleven te betuigen. Voor wat betreft de omstandigheden van de moord op A. H., heeft verzoeker hieromtrent zelf geen vragen gesteld aan de vader van A. H., de heer H. Z.. De vader van verzoeker had een kort contact met de heer H. Z. en het op zak hebben van een bepaalde kaart kwam ter sprake. Maar meer details heeft verzoeker er niet over. Daarnaast wenst verzoeker er op te wijzen dat de Taliban niet steeds een gegronde reden nodig heeft teneinde een persoon te vermoorden. Als uw uiterlijk of één banale gedraging hen niet aanstaat, is dit voor de Taliban voldoende om tot moorden over te gaan. Verzoeker kan tevens verklaren dat A. H. een Indisch liedje op zijn gsm had staan, hetgeen verboden wordt door de Taliban.

- Informatie bekomen via H. A. R.

Verweerster stelt vast dat verzoeker informatie heeft bekomen via zijn verwant H. A. R. en dat het niet duidelijk is hoe deze verwant van verzoeker aan deze informatie is gekomen. De verklaring van verzoeker, dat de heer H. A. R. een ouderling is en omwille van die reden over meer informatie beschikte, wordt niet aanvaard door verweerster. Verzoeker blijft er bij dat hij informatie kreeg van de heer H. A. R., zijnde de echtgenoot van de tante van verzoeker, en dat deze, omwille van het feit dat hij tot de ouderlingen behoorden, bepaalde informatie kon bekomen. Dat verzoeker aan H. A. R. niet heeft gevraagd hoe deze laatste wist dat verzoeker en zijn broer in het ziekenhuis gevaar liepen, hoeft niet te verbazen. Voor verzoeker was de gegeven verwittiging voldoende. Gelet op het feit dat de buurjongen, A. H., net op een gruwelijke wijze werd vermoord door de Taliban, werd een dergelijke verwittiging door verzoeker en zijn broer meteen als ernstig beschouwd. Ze hadden geen behoefte aan verdere informatie, teneinde te concluderen dat ze uit het ziekenhuis moesten vertrekken. De heer H. A. R. lichtte verzoeker en zijn familie in over de gevaren dat zij liepen, doch wilde verder details geven. Hij wou immers verzoeker en zijn familie niet te bang maken, het belangrijkste was dat ze vluchtten.

- Moord op vader van verzoeker

Verweerster meent dat de verklaringen van verzoeker omtrent de kidnapping en moord op zijn vader niet overtuigend zouden zijn, gelet op de geschetste gang van zaken door verzoeker en het feit dat verzoeker niet veel weet over de dader. Verzoeker wijst er op dat verzoeker woont in een regio waar de politie geregeld patrouilleert, zijnde de oude wijk van Herat. Doordat de politiediensten op de hoogte waren gebracht van het feit dat verzoekers vader was meegenomen, zijn de patrouillerende politieagenten aandachtiger geworden. Verzoeker meent dat het geen kwestie is van toeval dat zijn vader zo snel gevonden werd, doch wel omwille van het feit dat verzoekers moeder snel de autoriteiten hebben ingelicht en dat de patrouilles hun werk goed hebben gedaan. Aangaande de dader van de moord op de vader én broer van verzoeker, merkt verzoeker op dat het gaat om een persoon die aanwezig was op de begrafenisceremonie, doch verzoeker kent deze persoon niet. De politie had aan verzoeker verteld dat deze persoon, S. A., veel mensen vermoord had en na een tijd afwezigheid terug was gekeerd naar Herat. Aan deze informatie had verzoeker genoeg: daaruit kan immers afgeleid worden dat S. A. een gevaarlijk persoon was die voor niets of niemand terug deinsde. Opnieuw dient

gezegd te worden dat verzoeker geen nood had aan gedetailleerde informatie teneinde de ernst van de situatie in te zien. De incidenten die zich hadden voorgedaan, de moorden, waren op zich voldoende.

- Moord op zoon en dochter van tante van verzoeker

Verweerster haalt aan dat verzoeker tijdens het verhoor bij verweerster heeft vermeld dat de zoon en de dochter van zijn tante om het leven werden gebracht, doch dat verzoeker deze gebeurtenissen niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt aan kandidaat-vluchtelingen slechts een korte tijd gegeven teneinde een samenvatting te geven omtrent de gekende problemen en redenen van vlucht. Aanvullende verklaringen bij verweerster, dienen dan ook louter en alleen als aanvullingen beschouwd te worden en geenszins als tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een kandidaat-vluchteling zouden ondermijnen. Voor wat betreft de moorden op de zoon en dochter van zijn tante, vermoedt verzoeker dat de moorden gerelateerd zijn aan zijn persoonlijke problemen, doch weet dat niet zeker.

- Ernst van problemen van verzoeker

Verweerster poogt twijfel te zaaien omtrent de problemen van verzoeker en de ernst van de problemen van verzoeker te minimaliseren. Verzoeker is al geruime tijd onderweg, namelijk ongeveer vier jaar. Verzoeker heeft al één keer getracht zich opnieuw in zijn land van herkomst te vestigen, doch heeft Afghanistan voor een tweede keer moeten ontvluchten. Verzoeker benadrukt dat, éénmaal je als 'ongelovige' wordt beschouwd, het heel moeilijk is om het tegendeel te bewijzen. Dit laatste kan alleen door een zelfmoordaanslag te plegen of door buitenlanders te vermoorden: dan pas zullen ze geloven dat je je inzet voor de islam. Maar aan dergelijke praktijken, terreurdaden, wil verzoeker niet deelnemen. Hij gelooft niet in het gedachtegoed van de Taliban. Verzoeker is ruimdenkend. Verzoeker is niet voor niets (tot twee maal toe) gevlucht uit zijn land van herkomst en heeft niet voor niets de jaren aan omzwervingen in Europa en de bijhorende ontberingen verdragen. Na de eerste keer dat verzoeker is terug gekeerd naar Afghanistan, doch op advies van de echtgenoot van zijn tante opnieuw is gevlucht, heeft verzoeker er vaak over nagedacht om opnieuw terug te keren naar zijn herkomstland, gelet op de moeilijkheden die verzoeker alhier in Europa heeft gekend. Doch, door het nog steeds dreigende en actuele gevaar in zijn land van herkomst, heeft verzoeker volgehouden om alhier te blijven.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer: (...)

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht uit vrees gedood te worden door de Taliban. Naaste familieleden van verzoeker hebben dit lot reeds ondergaan.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer: (...)

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

4.2. tweede middel:

- Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming);
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet "...".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende: (...)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Herat, district Herat.

VEILIGHEIDSSITUATIE IN DE PROVINCIE HERAT

Dat de veiligheidssituatie in de provincie Herat voldoende stabiel en gunstig zou zijn zodat er geen noodzaak bestaat de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, slaat nergens op. Objectieve persberichten melden immers tot op heden veiligheidsincidenten in deze regio, waarbij burgerslachtoffers vallen.

(...) (stuk 4)

(...) (stuk 5)

(...) (stuk 6)

(...) (stuk 7)

(...) (stuk 8)

Tot op heden blijft de veiligheidssituatie voor burgers ongunstig, aangezien er nog steeds geregeld burgerslachtoffers vallen. Het geweld sluimert om de hoek. De provincie Herat is geen stabiele regio. Uit de persberichten kan niet geconcludeerd worden dat de provincie een veilige regio is, zodat aan personen van aldaar afkomstig geen subsidiaire bescherming dient geboden te worden.

GEBRUIK VAN RECENTE INFORMATIE

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 17 december 2010 en stelt dat deze richtlijnen nog steeds geldig zijn, gelet op het feit dat er geen update meer is gebeurd na december 2010. Gelet op de 'Briefing on Afghanistan' door de heer Roland-François Weil, Senior Protection Officer, vertegenwoordiger van UNHCR in Afghanistan dd. 29 november 2011 (stuk 9), dient vastgesteld te worden dat de richtlijnen dd. 17 december 2010 niet meer kunnen gebruikt worden bij de beoordeling van het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. In een samenvatting van deze briefing staat het volgende te lezen: (...)

(stuk 9)

Een intern vluchtalternatief is evenmin aan de orde

(...)

(stuk 9)

Verweerster dient minstens de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw beoordelen, aan de hand van meer recente informatie."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt immers niet in het minst aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico loopt op vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers asielrelaas bevat immers geen enkele ernstige, concrete aanwijzing dat verzoeker vandaag de dag in Afghanistan een dergelijk risico zou lopen.

2.4. Verzoeker zou, zo blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien op het Commissariaat-generaal, Afghanistan begin 2008 hebben verlaten omwille van het feit dat hij en zijn familie geviséerd werden door een bende, onder wie een zekere S.A., die het op hen gemunt hadden naar aanleiding van de kritische uitspraken van verzoekers vader en broers tijdens de begrafenisceremonie van hun buurjongen, A.H. genaamd, over de Taliban en hun gruwelijke daden, kritiek die verzoekers vader en oudste broer S. niet veel later het leven zou hebben gekost en die tevens geleid zou hebben tot een aanval op verzoekers ouderlijk huis door onbekenden, waarbij men de moeder van verzoeker in elkaar zou hebben geslagen en een van haar benen hebben gebroken

(Administratief dossier, 3^e asielaanvraag, stuk 8, Vragenlijst DVZ 14/04/2011, p. 3 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/02/2012, p. 6-16).

2.5. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van voornoemde beweerde problemen die verzoeker genoopt zouden hebben Afghanistan begin 2008 te ontvluchten, stelt de Raad vast dat verzoeker allerminst aannemelijk maakt dat hij vandaag de dag in zijn land van herkomst nog steeds wordt gezocht en/of vervolgd en/of er het risico loopt op (het lijden van) ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers asielrelaas bevat, zo werd reeds opgemerkt, geen enkele indicatie in die zin. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan nog steeds contact te hebben met zijn moeder en zijn zus en stelde dat zij hem na zijn vertrek uit Afghanistan niets (meer) verteld hebben over problemen die zich na zijn vlucht in 2008 zouden hebben voorgedaan en die gerelateerd zouden zijn aan de problemen die hij er destijds kende (AD 3^e AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/02/2012, p. 4). De vervolgingsproblemen waarvan verzoeker gewag maakte tijdens zijn verschillende gehoren situeren zich, zo wordt vastgesteld, allen in de periode december 2007- maart 2008. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen op eigen initiatief nog eens zijn teruggekeerd naar Afghanistan in de periode eind 2008-begin 2009, maar zijn land van herkomst na een twee- à drietal dagen reeds opnieuw zijn ontvlucht, dit op aanraden van een boze nonkel die zijn idee/plan om terug te keren stom vond (*Ibid.*, p. 15-16). Verzoeker maakte, zo dient te worden vastgesteld, tijdens zijn gehoren echter nergens gewag van eventuele problemen die zich bij die korte terugkeer zouden hebben voorgedaan en lichtte niet in het minst toe waarom zijn nonkel hem toch meteen aanraade zijn land van herkomst direct opnieuw te verlaten. De Raad stelt voorts ook vast dat uit het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen, nergens blijkt dat verzoeker zich na zijn eerste vlucht uit Afghanistan begin 2008 nog (uitgebreid) zou hebben geïnformeerd naar de evolutie van zijn vervolgingsproblemen. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om op de hoogte te blijven van de (stand van) de problemen die hem begin 2008 zijn land van herkomst hebben doen ontvluchten. Uit niets blijkt dat hij bijvoorbeeld via zijn nonkel, H.A.R.B. genaamd, eventueel onrechtstreeks via zijn moeder, hierover informatie heeft trachten in te winnen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk ernstige inspanningen te hebben geleverd om via deze of een andere weg meer en gedetailleerde informatie omtrent zijn vervolgingsproblemen te bekomen. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat voornoemde nonkel goed op de hoogte is van zijn problemen. Zo was hij het die de boodschappen van hun vervolgers dat ze hun familie gingen vermoorden aan verzoekers moeder overbracht en die laatstgenoemde aanraade verzoeker en zijn broers weg te sturen (*Ibid.*, p. 10 en 14). Hij zou enkele van die vervolgers zelfs kennen en informatie over hen hebben (*Ibid.*, p. 12). Hij was ook diegene die verzoeker bij zijn korte terugkeer meteen aanraade om Afghanistan direct terug te verlaten (*Ibid.*, p. 15). Verzoeker toont voorts evenmin aan concrete en ernstige inspanningen te hebben geleverd om via zijn moeder informatie bij de politie van Herat te bekomen over zijn vervolgers. Nochtans zou deze volgens verzoeker goed op de hoogte zijn van het criminele verleden van één van die vervolgers, een zekere S.A. (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker blijkt heden nog steeds contact te hebben met zijn schoonbroer, die hem soms documenten doorfaxt, en kreeg in 2011 nog bezoek van iemand uit Afghanistan die documenten en een flash voor hem meebracht (*Ibid.*, p. 7). Uit niets blijkt echter dat zij verzoeker informatie hebben gegeven over de huidige stand van zaken van zijn vervolgingsproblemen of dat verzoeker hierachter zou hebben gevraagd. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld ernstige pogingen onderneemt om zich op allerhande mogelijke manieren te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker toont geenszins aan en maakt allerminst aannemelijk dergelijke inspanningen te hebben geleverd. Dit doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vervolgingsproblemen, waarvan, zo werd reeds vastgesteld, het actueel karakter ontbreekt. Verzoeker toont geenszins aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij actueel in Afghanistan het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad is tot slot van mening dat verzoeker naar Herat kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, ofschoon de veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan sterk varieert, lopen burgers in het district Herat, dat gelegen is in de gelijknamige provincie en waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport van dat aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse, blijkt immers dat er op dit ogenblik in het district Herat, net als in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara, geen sprake is van veralgemeend geweld in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet (stuk 12,

Landeninformatie, *'Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)"'* updated 24/10/2011). Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten er erg beperkt blijft. Op 2 april 2011 was er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende aanval in de stad en eind mei van datzelfde jaar gebeurde er nog een zwaar incident, meer bepaald een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis waarbij vier doden vielen. Volgens 'Afghanistan NGO Safety Office' (ANSO) is dit echter ongebruikelijk, betrof het geïsoleerde incidenten en is de stad kalm (*Ibid.*). ANSO omschrijft de veiligheidssituatie in Herat en het omliggende district Injil als relatief rustig, behoudens af en toe "Improvised Explosive Devices". Het niveau van geweld is daar niet van dien aard dat burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Herat stad is blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bereikbaar via haar luchthaven, gelegen in het district Guzara, waar er evenmin sprake is van veralgemeend geweld. Het verkeer van en naar de luchthaven bleef tot op heden gespaard van gewelddadige acties (*Ibid.*). Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar het *"Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio's subsidiaire bescherming"* van 11 oktober 2010 is ter zake niet dienstig aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beleidslijn thans niet meer aanhoudt, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en omdat rekening dient gehouden te worden met de actuele veiligheidssituatie. De *"Briefing on Afghanistan by Mr. Roland-François WEIL, Senior Protection Officer, Representation of UNHCR in Afghanistan"*, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde, is evenmin dienstig aangezien hierin enkel de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen wordt beschreven. Er staat niets in vermeld over de specifieke situatie in Herat. De door verzoeker aangebrachte internetartikels maken melding van enkele geïsoleerde aanslagen in de provincie Herat waarvan er sommigen door toedoen van de autoriteiten konden worden vermeden. Deze artikelen doen geenszins afbreuk aan, doch sluiten veeleer aan bij de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit dus blijkt dat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER